

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑๔/๒๕๖๔

เรื่องพิจารณาที่ ๒๗/๒๕๖๓

วันที่ ๘ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๔

ระหว่าง ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ ผู้ร้อง
ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ วรรคหนึ่ง เฉพาะในส่วนที่บัญญัติว่า “ในคดีอาญา ถ้ามิได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาลภายในกำหนดดังต่อไปนี้ นับแต่วันกระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ” ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ หรือไม่

ความเห็น

พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มีความมุ่งหมายเป็นการกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคล ทั้งนี้ ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคล ๔ ประการ ดังนี้

- (๑) ต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม
- (๒) ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ
- (๓) จะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้
- (๔) ต้องระบุเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย

ในส่วนรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคสอง เป็นบทบัญญัติเพื่อป้องกันมิให้มีการตรากฎหมายขึ้นมาเพื่อจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลหนึ่งบุคคลใดเป็นการเฉพาะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อมิให้เกิดการเลือกปฏิบัติ อันเป็นหลักสากลที่ใช้กันอยู่ทั่วไปในนานาชาติ

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ เป็นบทบัญญัติที่มีความมุ่งหมายกำหนดหลักความเสมอภาคของบุคคล และห้ามการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม กล่าวคือ บัญญัติให้บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย มีสิทธิและเสรีภาพและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน และการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ไม่ว่าด้วยเหตุในเรื่องความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ หรือเหตุอื่นใด จะกระทำมิได้ บทบัญญัตินี้จึงเป็นบทบัญญัติที่รับรองความเสมอภาคของบุคคลภายในรัฐว่าจะปฏิบัติต่อบุคคลภายในรัฐโดยเท่าเทียมกัน และบุคคลจะไม่ถูกเลือกปฏิบัติด้วยเหตุแห่งความไม่เป็นธรรมตามที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ

สำหรับประมวลกฎหมายอาญาคือกฎหมายที่บัญญัติถึงความผิดและโทษ ทั้งนี้ ในการนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษจะต้องฟ้องคดีอาญาต่อศาลยุติธรรมภายในกำหนดอายุความตามหมวด ๙ อายุความ ของประมวลกฎหมายอาญา

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ บัญญัติว่า

“ในคดีอาญา ถ้ามิได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาลภายในกำหนดดังต่อไปนี้ นับแต่วันกระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ

- (๑) ยี่สิบปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกยี่สิบปี
- (๒) สิบห้าปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าเจ็ดปีแต่ยังไม่ถึงยี่สิบปี
- (๓) สิบปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งปีถึงเจ็ดปี
- (๔) ห้าปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งเดือนถึงหนึ่งปี
- (๕) หนึ่งปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งเดือนลงมา หรือต้องระวางโทษ

อย่างอื่น

ถ้าได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาลแล้ว ผู้กระทำความผิดหลบหนีหรือวิกลจริต และศาลสั่งงดการพิจารณาไว้จนเกินกำหนดดังกล่าวแล้วนับแต่วันที่หลบหนีหรือวันที่ศาลสั่งงดการพิจารณา ก็ให้ถือว่าเป็นอันขาดอายุความเช่นเดียวกัน”

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ มีหลักเกณฑ์ดังนี้

- (๑) ต้องมีการฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาลยุติธรรม
- (๒) ภายในกำหนดเวลาที่ระบุไว้ในมาตรา ๙๕ วรรคหนึ่ง (๑) ถึง (๕)

(๓) นับแต่วันกระทำความผิด

กำหนดอายุความตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ จึงขึ้นอยู่กับ “ระวางโทษ” ตามกฎหมาย ทั้งนี้ ถืออัตราโทษ “ขั้นสูงสุด” สำหรับฐานความผิดที่บัญญัติไว้ รัฐจึงมีหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๓ ที่จะต้องดูแลให้มีการปฏิบัติตามและบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด โดยให้รัฐมีหน้าที่ที่จะต้องนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ เพื่อสร้างสมดุลทั้งการควบคุมอาชญากรรม (Crime Control) รักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง และการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนตามกระบวนการนิติธรรม (due process of law)

อายุความในคดีอาญายังมีวัตถุประสงค์เพื่อให้มีการนำพยานหลักฐานต่าง ๆ ทั้งพยานบุคคล พยานวัตถุ และพยานเอกสาร มาสืบพินิจจนข้อเท็จจริงอย่างรวดเร็ว ไม่ให้ระยะเวลาล่วงเลยไปนานจนกระทั่งพยานบุคคลหลงลืมข้อเท็จจริง พยานหลักฐานเสื่อมสลาย สูญหาย และไม่สามารถพินิจจนให้ปราศจากข้อสงสัยอันควร (proof beyond reasonable doubt) ถึงความผิดหรือความบริสุทธิ์ของจำเลยได้ ซึ่งอาจทำให้เกิดความผิดพลาดต่อกระบวนการยุติธรรม อีกทั้งเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องหาหรือจำเลยให้ได้รับการพิสูจน์ความบริสุทธิ์อย่างรวดเร็วอีกด้วย นอกจากนี้การกำหนดให้ต้องได้ตัวผู้กระทำความผิดมาอยู่ในอำนาจศาลยุติธรรม ก็เพื่อให้ศาลยุติธรรมเริ่มการพิจารณาคดีได้ตามหลักการพิจารณาคดีอาญาต้องกระทำโดยเปิดเผยต่อหน้าจำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง เพื่อให้จำเลยมีโอกาสรู้ว่าตนถูกกล่าวหาอย่างไร และสามารถต่อสู้คดีโดยนำพยานหลักฐานที่สามารถพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเสนอต่อศาลได้ สอดคล้องกับกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ข้อ ๑๔ (๓) (ง) ที่บัญญัติให้เป็นสิทธิของบุคคลซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาที่จะได้รับการพิจารณาต่อหน้าบุคคลนั้น

ข้อโต้แย้งว่าประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ ในส่วนที่บัญญัติว่า “ในคดีอาญา ถ้ามิได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาลภายในกำหนดดังต่อไปนี้ นับแต่วันกระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ” เป็นบทบัญญัติที่ไม่สามารถปฏิบัติได้จริงเพราะในคดีที่ราษฎรเป็นโจทก์ ศาลจะต้องไต่สวนมูลฟ้องเสียก่อนจนกว่าจะมีคำสั่งประทับฟ้องและได้ตัวจำเลยมาตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๙๕ ในขณะที่หากอัยการเป็นโจทก์ ศาลไม่จำเป็นต้องไต่สวนมูลฟ้อง ดังนั้น อายุความในคดีที่ราษฎรเป็นโจทก์จึงน้อยกว่าคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ฟ้องคดี ขัดหลักนิติธรรมในการบัญญัติกฎหมาย ไม่สามารถบังคับใช้เป็นการทั่วไปในทุกกรณี ทำให้ผลของคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์และผู้เสียหายเป็นโจทก์แตกต่างกัน กระทบต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ นั้น

พิจารณาแล้วเห็นว่าโดยหลักในการดำเนินคดีอาญาของประเทศไทยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๘ บัญญัติให้ “พนักงานอัยการ” และ “ผู้เสียหาย” มีอำนาจฟ้องคดีอาญาต่อศาลยุติธรรม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๒ วรรคหนึ่ง จึงบัญญัติให้ในกรณีถ้าฟ้องถูกต้องตามกฎหมายแล้ว ให้ศาลยุติธรรมจัดการส่งต่อไปนี้

(๑) ในคดีราษฎรเป็นโจทก์ ให้ไต่สวนมูลฟ้อง แต่ถ้าคดีนั้นพนักงานอัยการได้ฟ้องจำเลยโดยข้อหาอย่างเดียวกันด้วยแล้ว ให้จัดการตามอนุมาตรา (๒)

(๒) ในคดีพนักงานอัยการเป็นโจทก์ ไม่จำเป็นต้องไต่สวนมูลฟ้อง แต่ถ้าเห็นสมควรจะสั่งให้ไต่สวนมูลฟ้องก่อนก็ได้

เหตุสำคัญที่ทำให้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๒ บัญญัติขั้นตอนการไต่สวนมูลฟ้องไว้แตกต่างกันในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์กับราษฎรเป็นโจทก์นั้น ก็เนื่องมาจากว่า **คดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์** ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐ ได้บัญญัติหลักการสำคัญว่า ห้ามมิให้พนักงานอัยการยื่นฟ้องคดีต่อศาลยุติธรรม โดยมิได้มีการสอบสวนในความผิดนั้นก่อน ดังนั้น คดีใดที่พนักงานอัยการจะเป็นโจทก์ยื่นฟ้องจำเลยได้ คดีนั้นย่อมจะต้องผ่านกระบวนการสอบสวนพิจารณาสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องของพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบมาแล้ว และผ่านการพิจารณาสั่งคดีของพนักงานอัยการ ซึ่งมีระบบการตรวจสอบถ่วงดุลและคานอำนาจกันระหว่างพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการ นอกจากนี้ ยังรวมถึงผู้ว่าราชการจังหวัด ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ และอัยการสูงสุด ตามที่บัญญัติไว้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๐ ถึงมาตรา ๑๔๕/๑ ครอบคลุมตามกระบวนการยุติธรรมแล้ว อันเป็นหลักประกันความยุติธรรมในเบื้องต้นว่า ในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ยื่นฟ้องคดีต่อศาลยุติธรรมนั้น จึงน่าจะมีมูลเพียงพอที่ศาลยุติธรรมจะสั่งประทับฟ้องไว้พิจารณาได้โดยไม่ต้องไต่สวนมูลฟ้องก่อน เพราะไม่มีข้อน่าห่วงใยว่าจำเลยจะถูกกลั่นแกล้งฟ้องร้องโดยไม่มีมูลความจริง นอกจากนี้ คดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์นั้น ไม่ว่าจะ เป็นกระบวนการพิจารณาในชั้นไต่สวนมูลฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๕ วรรคหนึ่ง หรือในชั้นพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง กฎหมายกำหนดหลักการสำคัญว่า ศาลยุติธรรมต้องไต่สวนมูลฟ้องหรือพิจารณาต่อหน้าจำเลย ดังนั้น ในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ พนักงานอัยการจึงมีหน้าที่ต้องสั่งให้จำเลยมาศาลยุติธรรมหรือควบคุมตัวจำเลยมาส่งศาลยุติธรรมพร้อมฟ้อง โดยเหตุนี้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๑ วรรคสี่ จึงบัญญัติถึงหน้าที่ของพนักงานอัยการในกรณีที่พิจารณาสำนวนสอบสวนแล้วเห็นว่าควรสั่งฟ้องว่า “ถ้าพนักงานอัยการเห็นว่าควรสั่งฟ้อง ก็ให้จัดการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อให้ได้ตัวผู้ต้องหา ถ้าผู้ต้องหาอยู่ต่างประเทศ ให้พนักงานอัยการจัดการเพื่อขอให้ส่งตัวข้ามแดนมา” ดังนั้น เมื่อพนักงานอัยการยื่นฟ้องผู้ต้องหาเป็นจำเลยต่อศาลยุติธรรม พนักงานอัยการจึงต้องนำตัวจำเลยมาศาลยุติธรรมพร้อมฟ้อง มิฉะนั้นศาลยุติธรรมจะมีคำสั่งไม่ประทับฟ้อง เพราะพนักงาน

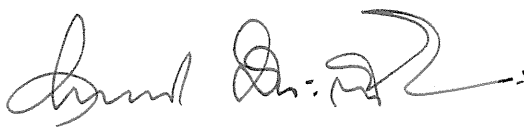
อัยการมีหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๑ วรรคสี่ ประกอบมาตรา ๑๖๕ ที่จะต้องจัดให้จำเลยมาหรือคุมตัวมาศาลพร้อมฟ้อง

ในส่วนของคดีที่ราษฎรเป็นโจทก์ ราษฎรมีอำนาจฟ้องคดีโดยไม่จำเป็นต้องมีการสอบสวนความผิดนั้นมาก่อนเหมือนในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ การยื่นฟ้องคดีอาญาของราษฎรนั้น ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของราษฎรผู้เสียหายเองว่าจะยื่นฟ้องจำเลยหรือไม่ เมื่อใดก็ได้ การฟ้องของราษฎรจึงไม่ผ่านกระบวนการรวบรวมตรวจสอบพยานหลักฐานหรือมูลคดีของกระบวนการใดเลย ซึ่งต่างจากการพิจารณาสั่งฟ้องคดีของพนักงานอัยการ กฎหมายจึงกำหนดให้ศาลต้องไต่สวนมูลฟ้องเสียก่อนที่จะมีคำสั่งประทับฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๒ (๑) การกำหนดให้ศาลไต่สวนมูลฟ้องในกรณีที่ราษฎรเป็นโจทก์ก็เพื่อศาลจะได้พิจารณาตรวจสอบก่อนว่าคดีมีมูลพอที่ศาลจะรับคดีไว้พิจารณาพิพากษาต่อไปหรือไม่ หากคดีมีมูล ศาลจะมีคำสั่งประทับฟ้องไว้พิจารณา หากคดีไม่มีมูล ศาลก็จะพิพากษายกฟ้อง ในคดีราษฎรเป็นโจทก์ศาลมีอำนาจไต่สวนมูลฟ้องลับหลังจำเลยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๕ วรรคสาม และเมื่อศาลประทับฟ้องคดีแล้วหากราษฎรเป็นโจทก์แต่ยังไม่ได้ตัวจำเลยมาก็ให้ศาลออกหมายเรียกหรือหมายจับเพื่อให้ได้ตัวจำเลยมายังศาลเพื่อพิจารณาต่อไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๙ หากพนักงานอัยการเป็นโจทก์ก็เป็นหน้าที่ของพนักงานอัยการดำเนินการนำตัวจำเลยมาส่งศาล

ดังนี้ จึงเห็นได้ว่าไม่ว่าจะเป็นกรณีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์หรือคดีที่ราษฎรเป็นโจทก์ ต่างก็ต้องอยู่ในบังคับของกำหนดอายุความฟ้องคดีอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ วรรคหนึ่ง (๑) ถึง (๕) คือ ต้องฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาลยุติธรรมภายในเวลาที่กฎหมายกำหนดนับแต่วันกระทำความผิด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองบุคคลซึ่งเป็นผู้กระทำความผิดซึ่งอาจตกเป็นจำเลยเมื่อศาลยุติธรรมได้ประทับฟ้อง เนื่องจากการประทับฟ้องในคดีอาญานั้นมีมาตรการที่อาจต้องจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลดังกล่าวได้ ในขณะที่การเริ่มต้นกระบวนการพิจารณาคดีต้องมีตัวบุคคลมาอยู่ในอำนาจของศาลยุติธรรมก่อนที่ศาลจะเริ่มการพิจารณาคดี ซึ่งเป็นไปตามหลักการพิจารณาคดีอาญาที่ต้องกระทำต่อหน้าจำเลย การกำหนดเงื่อนไขไม่ว่าเป็นคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์หรือคดีที่ราษฎรเป็นโจทก์ดังกล่าวจึงไม่มีผลทำให้อายุความแตกต่างกัน เนื่องจากต่างก็ต้องฟ้องคดีภายในกำหนดอายุความเหมือนกัน และการได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาลย่อมเป็นไปตามกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาข้างต้น ในการนี้ถ้าหากราษฎรที่เป็นผู้เสียหายเห็นว่าการให้พนักงานอัยการซึ่งเป็นตัวแทนรัฐดำเนินคดีอาญาแทนตนจะเป็นผลดีมากกว่าการดำเนินการฟ้องคดีด้วยตนเอง ราษฎรที่เป็นผู้เสียหายก็สามารถร้องทุกข์หรือกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนเพื่อให้พนักงานอัยการดำเนินคดีแทนราษฎรที่เป็นผู้เสียหายได้

ดังนั้น ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ วรรคหนึ่ง เฉพาะในส่วนที่บัญญัติว่า “ในคดีอาญา ถ้ามิได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาลภายในกำหนดดังต่อไปนี้ นับแต่วันกระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ” จึงไม่มีผลทำให้สิทธิในการฟ้องคดีอาญาที่ราษฎรเป็นโจทก์ที่กำหนดให้ศาลต้องไต่สวนมูลฟ้องก่อนนั้นมีอายุความน้อยกว่าคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ โดยที่ศาลไม่ต้องไต่สวนมูลฟ้องก่อนตามคำโต้แย้งของโจทก์ในคดีที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ ส่งต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัยแต่อย่างใดไม่ เพราะคดีที่พนักงานอัยการฟ้องนั้นต้องมีการสอบสวนก่อนหากไม่มีการสอบสวนในความผิดนั้นมาก่อนก็จะยื่นฟ้องไม่ได้ ส่วนคดีที่ราษฎรฟ้องนั้นไม่ต้องผ่านการสอบสวนใด ๆ เลย ศาลจึงต้องไต่สวนมูลฟ้องเสียก่อน ดังนั้น ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ วรรคหนึ่ง จึงไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และไม่กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ทั้งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่ง เป็นการเจาะจง ไม่เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นว่า ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ วรรคหนึ่ง เฉพาะในส่วนที่บัญญัติว่า “ในคดีอาญา ถ้ามิได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาลภายในกำหนดดังต่อไปนี้ นับแต่วันกระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ” ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ